

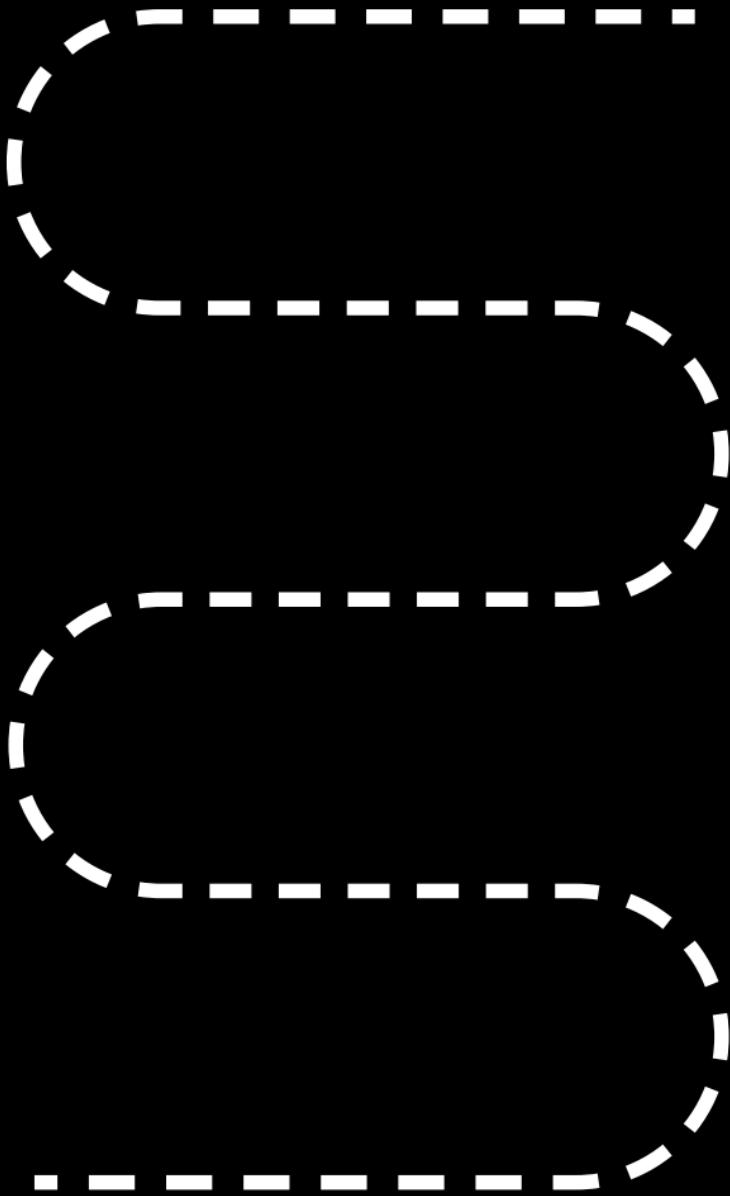
art

públic

universitat

pública

2018

Temptar el viratge
Alba Braza
7

Plànol
22

Estelle Jullian, *23,5° / Máquina simple*
25

Charlotte Bracho, *Osciloscopio*
35

Collectiu Saïm (Sonia Tarazona,
Alejandro Granero), *Far away from Home*
45

Jorge Isla, *LUV-A*
55

Marina Iglesias, *Atlas*
67

David Cantarero Tomás, *Datos de cultivo*
75

Yolanda Uriz Elizalde, *~-Soinusain.-*
85

Traduccions
95

Alba Braza Boïls
Temptar el viratge

Fins i tot comprendre la paraula *doblepensar*
implicava l'ús del *doblepensar*.

George Orwell¹

Humans estúpids en un món intel·ligent:
és la utopia perfecta.

Marina Garcés²

Mostra art públic / universitat pública és una iniciativa que, amb la seu convocatòria, cartografia i rastreja el present de la producció artística. Cada edició es proposa com a reflex i *statu quo* de com interessa des de l'art intervenir en l'espai públic i de com incideix la ciència en la creació artística. Així, les set intervencions que conformen aquesta edició es proposen com a activadores de qüestions àmpliament tractades en els diversos corrents del pensament actual i

1. Orwell, G. (2010). *1984*. Barcelona: Destino, p.199 (publicat originalment el 1949). L'edició en català: Orwell, G. (2011). *1984*. Barcelona: LaButxaca.

2. Garcés, M. (2017). *Nueva ilustración radical*. Barcelona: Anagrama, p. 56. L'edició en català: Garcés, M. (2017). *Nova il·lustració radical*. Barcelona: Anagrama.

ofereixen preguntes obertes i multidireccionals que no aspiren a respostes concloents.

Si bé treballar en una concatenació d'edicions cedeix continuïtat al discurs, cada edició obre línies d'investigació que aborden el tema, el binomi art i ciència, des d'altres llocs. Així, en aquesta vint-i-unena edició se susciten qüestions que prenen en consideració els avanços tecnològics i els ritmes que aquests imposen per a pensar en quin lloc queda l'estètica. Potser ens trobem en un moment d'admiració o de desencantament de la ciència? I ara que considerem que els avanços científics han superat la ciència-ficció, en quin lloc se situa la utopia?

Les set obres contenen una forta càrrega escèptica sobre aquelles investigacions centrades en dades objectives que poden comportar una pèrdua del sensorial. Subratllen de quina manera la ciència contribueix a la caiguda del pensament antropocentrista i com ens pensem actualment des de l'esgotament.³ Posen en relleu conceptes com ara l'ecologia, les tècniques tradicionals, la necessitat de la pausa, la contemplació i la reflexió; i obren

3. Amb referència a la idea d'esgotament exposada per Marina Garcés en la seu publicació *Nova il·lustració radical*.

noves vies d'interpretació de la realitat fent ús d'avanços científics propis del nostre temps i d'antany.

En *Osciloscopio*, de Charlotte Bracho, la forma, el color i la matèria deixen de ser indicadors per a transformar-se en elements del paisatge del campus. Es tracta d'una instal·lació a base de fils que reproduceix la imatge de l'estadística i l'acosta a elements de la natura, com són les ones del mar sobre l'arena. Una forma que fluctua i que voluntàriament no es defineix, però que aconsegueix modificar la percepció del jardí i del lateral de la Biblioteca de Ciències Eduard Boscà velant la vista i creant un ambient que fa visible la brisa i la llum. Tal com James Hillman escrivia, a propòsit de la importància de la bellesa en el nostre entorn, "l'artista revela l'extraordinari en l'ordinari. Precisament és aquesta la seu tasca, no distingir i separar l'ordinari de l'extraordinari, sinó mirar l'ordinari amb l'ull extraordinari".⁴ I és així com Bracho, descontextualitzant la forma del tapís tradicional, tanca una zona de pas per posar l'accent en la contemplació d'elements que sempre han estat ací: les palmeres, l'aire

4. Hillman, J. (1994). "La repressione della bellezza". Archivio núm. 2, Centro per l'Arte Contemporanea Luigi Pecci di Prato. p. 43.

que mou les palmes, el so del vent en passar i l'alumnat que allí habita.

~.Soinusain.~, de Yolanda Uriz Elizalde, convida també a la pausa i a la concentració a partir de dos sentits de percepció: l'òida i l'olfacte. La instal·lació, formada per tres hexàgons de fusta suspesos, requereix la interacció del públic per a ser activada. Per engegar-la, la persona ha d'introduir-se parcialment a l'interior i anul·lar per uns segons el sentit de la vista mitjançant el color negre de dins dels hexàgons. Els sensors col·locats allí activen un so dissenyat amb Pure Data, alhora que es pot olorar una particular essència. La longitud d'ona dels sons i la grandària de les molècules de les olors segueixen la manera tradicional de classificació de les olors segons el gremi perfumer, que les organitza en notes greus, mitjanes i agudes, a la manera en què es construeixen els acords musicals. Aquesta inusual relació transforma la metàfora de la coincidència en la creació d'una experiència. L'alignació de sengles camps (la música i la química) no deixa de ser una discreta proposta de possibles relacions entre disciplines o agents que poden contribuir, utòpicament, a un món millor. Un intent que Uriz Elizalde proposa abordar des de l'individual, modalitat de relació

amb la realitat que, al cap i a la fi, ens ve imposada socialment per les noves tecnologies.

D'altra banda, la ubicació de *~.Soinusain.-* provoca un moment de pausa en una acció quotidiana que sol quedar al marge de les nostres consideracions. Situada al vestíbul de l'entrada de la Facultat de Farmàcia, transforma aquest "no-lloc"⁵ en un espai rellevant, d'oferiment d'intimitat i plaer sonolfactori. És el punt on es provoca un alentiment del temps.

23,5° / Máquina simple, d'Estelle Jullian, inclou així mateix aquesta necessitat de paua o alentiment. Es tracta de tres alteracions del terreny amb els mateixos graus d'inclinació que donen títol a l'obra, els que té l'eix de la Terra respecte al Sol. Situades al jardí de la Biblioteca de Ciències Eduard Boscà, els angles de terra creats han sigut entapissats de gespa natural i s'han integrat en el paisatge, de manera que conviden els estudiants a tombar-s'hi i mirar la realitat que ens envolta des d'un altre punt de vista, literalment. El canvi de perspectiva respon igualment a la idea exposada en la segona part del títol, *Máquina simple*, un dispositiu mecànic que canvia la direcció o magnitud d'una força. Tot un concepte que sorgeix durant el

5. Amb referència al concepte de no-lloc exposat per Marc Augé en la seua publicació *Non-Lieux* ('No-llocs').

Renaixement i que continua vigent en l'actualitat malgrat els canvis industrials i tecnològics esdevinguts. Aquesta mirada al passat que Jullian proposa usant aquest terme ens remet tant a l'estudi científic renaixentista com al seu ús didàctic en el camp de la física i comporta una estreta vinculació amb la producció artesanal i la tradició. Aquesta projecció a temps pretèrits implica una certa nostàlgia i visió escèptica de futur, situa la utopia en un lloc més proper al passat que no al futur.

Datos de cultivo, de David Cantarero Tomás, aborda aquestes qüestions amb nous elements de representació i incideix encara més en la necessitat de la memòria. Així, crea una peculiar plaça col·locant a la zona enjardinada enfrente de l'Edifici d'Investigació Jeroni Muñoz setanta bales de fenc disposades a manera de banc i creant amb la seua composició el codi binari (un zero i un u).

Les bales presentades són ja quasi una cosa del passat: per la forma quadrada i la manera d'emmagatzemament responen a una feina que no és la de la maquinària agrària actual. El fet que actualment apareguen com a rares aproxima la desaparició d'aquesta pràctica i d'aquests objectes. Inevitablement, l'avanç en el context agrari comporta noves

formes d'organització, un canvi en el paisatge rural i anar deixant en l'oblit sabers tradicionals associats que es veuran reemplaçats, o succeïts, per altres de nous basats en moderns llenguatges, codis o algorismes.

Atlas, de Marina Iglesias, fa present una manera de transmissió de coneixement i una tècnica tradicional, un atles d'història natural i la pintura mural.

Les dues espècies seleccionades per Iglesias pertanyen al *Còdex Pomar*, un manuscrit sobre plantes i animals que Felip II va regalar al metge Jaume Honorat Pomar i que actualment forma part de la col·lecció de la Biblioteca de la Universitat de València. Aquest atles ha permès conèixer plantes i animals de generació en generació fins a l'actualitat, perquè, situades ambdues il·lustracions al vestíbul de la Facultat de Biologia, se'n perpetua la difusió i s'aconsegueix evitar qualsevol factura industrial o tecnològica.

D'altra banda, una edició facsímil del *Còdex Pomar* queda exposada i oberta per les pàgines dedicades al *Crocodylus terrestris*, una de les dues espècies dibuixades, dins del Museu d'Història Natural situat al mateix campus.

En contraposició amb la idea d'universitat (laboratori, centre d'investigació),

on els sabers s'exposen en contínua evolució i canvi, atents al descobriment o a l'invent, el museu (institució) s'engul la hipòtesi i transforma la història en fets objectivats usant un llenguatge de cartel·les i vitrines. És precisament en aquest lloc, el Museu d'Història Natural de la Universitat de València, on se situa *LUV-A*, de Jorge Isla, que activa la sospita entorn de la percepció humana i la unidireccionalitat de l'obví.

Jean-François Lyotard va escriure a propòsit de la ciència i del postmodernisme, "allò que dic és verdader perquè ho demostrí; però què demostra que la meva demostració és veradera?".⁶ I és ací, en aquest intent de demostració, on *LUV-A* obre un camí de friccions i desencantaments.

LUV-A s'integra al museu fent ús del seu dispositiu museogràfic. L'obra, formada per un vídeo i una sèrie de fotografies impreses en vinil adhesiu i paper de cotó, ocupa les parets, les vitrines, la Sala del Meteorit i la vitrina hologràfica. El perill de passar desapercebuda (l'obra) en reforça el contingut i augmenta la tensió provocada per la incapacitat de l'ésser

6. Lyotard. J.-L. (1987). *La condición postmoderna*. Madrid: Cátedra, p. 22. En català: Lyotard. J.-L. (2004). *La condició postmoderna*. Barcelona: Angle.

humà de percebre la realitat al complet.

Totes les imatges que conformen *LUV-A*, en moviment i estàtiques, mostren la projecció d'una mateixa realitat a través de dues situacions perceptives diferents. La primera es dóna a través de la vista humana i de llum blanca perceptible, i la segona, a través de la càmera fotogràfica i de llum ultraviolada de baixa longitud d'ona. Mitjançant aquest tipus de llum i el treball amb els diferents paràmetres de la càmera fotogràfica, Isla planteja una reinterpretació de diferents trets immaterials de la nostra quotidianitat que són inapreciables per a la capacitat cognitiva de l'ésser humà. Així, el públic veurà una sèrie de minerals que formen part de la col·lecció del museu juntament amb imatges de múltiples minerals amb colors extraordinaris, mai vists al natural. Les associacions amb els elements circumdants, com és el meteorit, seran en tot cas fallides, com ho serà el nombre de minerals diferents vists aqueix dia.

Lyotard torna a donar-nos una altra clau fonamental: "la ciència està des de l'origen en conflicte amb els relats. Mesurats pels seus propis criteris, la major part dels relats es revelen faules. Però en la mesura que la ciència no es redueix a enunciar regularitats útils i cerca la veritat, ha de

legitimar les seves regles de joc. És aleshores quan manté sobre el seu propi estatut un discurs de legitimació i se'n diu filosofia".⁷

De tota manera, el museu, com el camp de la ciència, comporta interpretacions que responen a subjectivitats construïdes globalment. Es busquen respostes a preguntes prèviament predeterminades. Marina Garcés defineix encertadament la condició postmoderna caracteritzada per Jean-François Lyotard "com la incredulitat envers els grans relats i els seus efectes sobre les ciències, el llenguatge i el coneixement [...] ni la història com a escenari del progrés cap a una societat més justa, ni el progrés com a horitzó des d'on valorar l'acumulació científica i cultural cap a la veritat eren ja el marc de validesa de l'activitat epistemològica, cultural i política".⁸ I, així, Garcés ens situa ara en una nova condició, la condició pòstuma, que es caracteritza per "la imposició d'un nou relat, únic i lineal: el de la destrucció irreversible de les nostres condicions de vida" que ens porten a valorar la necessitat de canvi davant la urgència de l'irreversible i des de l'esgotament del tot (de la natura, de les nostres oportunitats, del nostre futur).

7. Lyotard, J.-L. *Ibid.* p. 4.

8. Garcés, M. *Op. cit.* p. 22.

Far away from Home, del Col·lectiu Saïm (Sonia Tarazona, Alejandro Granero), recull aquestes idees i ofereix al públic un teló de fons amb el qual pot fer-se un retrat o una autofoto d'un viatge a Mart i anima a compartir-ho posteriorment en xarxes socials usant l'etiqueta *#Farawayfromhome*.

L'estrategia de representació respon al mètode usat als estudis fotogràfics d'antany que t'oferia situar-te en un paisatge exòtic i inassolible almenys en el moment de la fotografia. Quin lloc podria ser aquell avui dia? Parafrasejant de nou Marina Garcés es troba la resposta: "el dia a dia de la premsa, dels debats acadèmics i de la indústria cultural ens confronten amb la necessitat de pensar-nos des de l'esgotament del temps i des de la fi dels temps. Busquem exoplanetes. Els noms dels seus descobridors són els nous Colom i Marco Polo del segle XXI. Els herois de les pel·lícules ja no conquisten l'Oest, sinó el planeta Mart. Alguns, crèduls, ja han comprat el bitllet de sortida".⁹ I *Far away from Home* t'ofereix somiar-ho, ens recorda que la ciència ha fet possible obtenir-ne imatges, imprimir-les en gran format i fins i tot poder viatjar-hi.

9. Garcés, M. *Ibid.* p. 14.

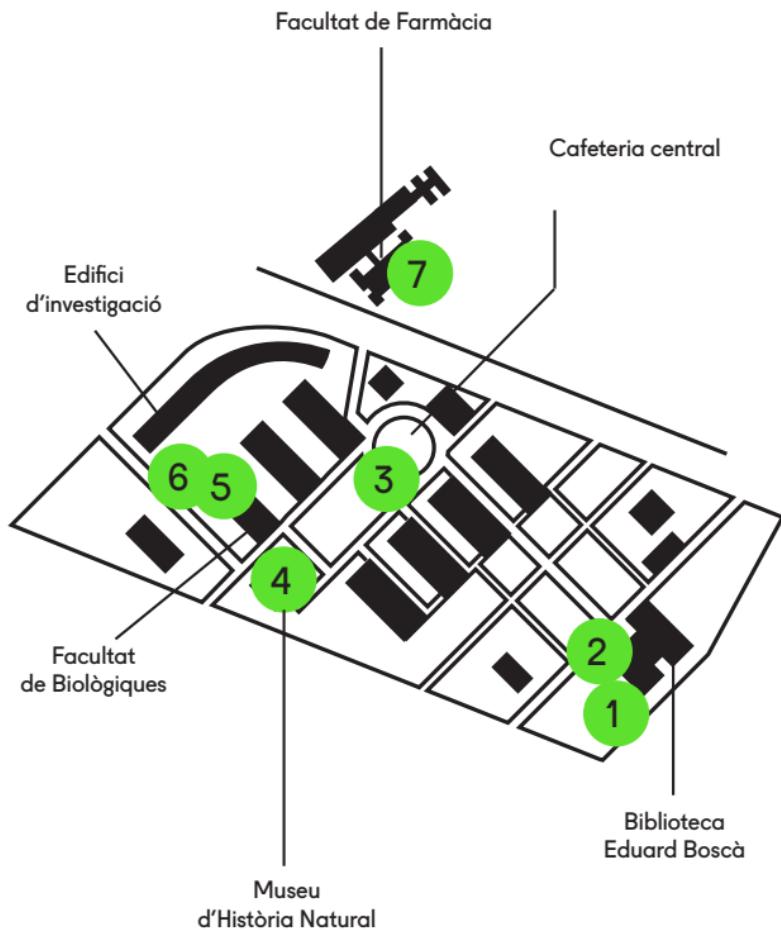
La ciència ha creat una nova utopia, que a vegades sembla distòpica.¹⁰ Aquesta genera la il·lusió d'una nova realitat més enllà de l'espai conegut. Mentre unes persones somien eixir de la Terra, altres busquen respostes en el passat o en la natura que puguen provocar un canvi. La XXI edició de la *Mostra art públic / universitat pública* també desconeix quina és l'opció correcta, però mitjançant aquestes set obres participa del debat oferint altres llocs des dels quals es pot pensar i interpretar el present.

10. Terme usat amb referència a la publicació 1984, de George Orwell. Mentre que la utopia es defineix com un 'no-lloc' i té com a referent l'obra homònima de Thomas More, la distopia o cacotopia és un 'lloc dolent'.

Instal·lacions

Plànol

1. Estelle Jullian, *23,5° / Máquina simple*
2. Charlotte Bracho, *Osciloscopio*
3. Col·lectiu Saïm (Sonia Tarazona, Alejandro Granero), *Far away from Home*
4. Jorge Isla, *LUV-A*
5. Marina Iglesias, *Atlas*
6. David Cantarero Tomás, *Datos de cultivo*
7. Yolanda Uriz Elizalde, *~.Soinusain.~*

Estelle Julian
23,5° / Máquina simple

Estelle Jullian

(Avinyó. França, 1981)

Estelle Jullian és titulada en Arquitectura per l'Escola Nacional Superior d'Arquitectura de Marsella. Desplega la seuà pràctica entorn de projectes d'urbanisme, arquitectura i disseny d'exposicions de manera independent i col·laborant amb diferents estudis, col·lectius i actors implicats en la fabricació de l'entorn construït. Entén la praxi com una manera de generar ciutat i presenta un cert interès pel procés de desenvolupament d'eines inclusives que poden concretar-se en tallers, processos de participació ciutadana i exposicions.

Destaquen entre les seues exposicions les realitzades a Matadero Madrid i al Centre del Carme Cultura Contemporània (València), així com també la dinamització de tallers en el marc del procés comunitari per a la millora del parc Manuel Granero (València), per a la transformació urbana de la plaça de la Reina (València) i en el Festival Ruzafa Loves Kids (València).

23,5° / Máquina simple

Instal·lació: terra argilosa i gespa

100 x 75 x 43 cm c/u, 2018

23,5° / Máquina simple són lleus intervencions en una zona enjardinada que envolta la biblioteca del campus; modificacions de la superfície de la gespa motivades per plans inclinats constituïts per terra compactada recoberta de gespa que s'ofereixen per al repòs i l'observació.

L'alteració del terreny, tal com indica el títol de l'obra, forma un angle de 23,5°, el mateix angle de la inclinació de la Terra respecte al pla de translació al voltant del Sol.

Per la seu banda, el terme *màquina simple* fa referència als artefactes més senzills que operen en mecànica per a incrementar una força. Un terme que fa referència a les sis màquines simples clàssiques classificades en el Renaixement: la palanca, el torn, la corriola, el tascó, el caragol i el pla inclinat.

La posició relativa de la Terra i els estudis generals de física remeten a dues maneres de concebre l'espai respecte al nostre cos: remotes i properes, mínimes i còsmiques, generals i particulars. *23,5° / Máquina simple* pretén resituar els nostres cossos, saltant de l'escala

humana a la còsmica i tornant arrere, al repòs quotidià de l'estudiant. Alien per un moment la normalitat de la gravetat, dels nostres dalt i baix, de l'herba que creix cap amunt en angle recte, es refereix a altres posicions possibles i ressitua el nostre cos en aqueix jardí i fa relativa la nostra posició. L'obra trenca, en un grau minúscul, l'equilibri pel que fa a la gravitació, l'acceleració i altres forces que afecten la nostra posició i el nostre moviment.

Estelle Julian: 23,5° / Máquina simple

Estelle Julian 23,5° / Máquina simple

10 11 12

Charlotte Bracho

Oscilloscopio

Charlotte Bracho

(València. Veneçuela, 1990)

Llicenciada en Belles Arts en l'especialitat de disseny per la Universitat Concordia de Mont-real, al Canadà, actualment està completant el Màster en Producció Artística de la Universitat Politècnica de València.

Artista multidisciplinària que treballa especialment amb el dibuix, la instal·lació, la manipulació tèxtil i el videoart. La seua pràctica artística es basa en processos repetitius de treball de la línia, que revela que els materials, i les fibres tèxtils en particular, poden ser un marc poderós i una capa significativa per a destacar la relació que construïm amb el nostre propi entorn.

Ha exposat el seu treball a la Universitat Concordia (Mont-real, Canadà), al Saló del Disseny de Mont-real i la Universitat Politècnica de València. Ha rebut la Beca Pedro Marco 2018.

Osciloscopio

Tècnica mixta: fils i fusta d'avet
370 x 360 x 400 cm, 2018

Osciloscopio és una instal·lació formada per fils que investiga la idea de vibració i oscil·lació. Es tracta d'una metàfora visual de les fluctuacions sublims i contínues que experimentem nosaltres i el paisatge diàriament. Mitjançant la línia que traça cada filament, i tots en conjunt, l'artista crea una particular representació d'aquestes oscil·lacions.

L'acumulació d'aquestes oscil·lacions recorda la imatge de les ones en l'espai arquitectònic i en els fenòmens naturals (les ones de l'aigua o del mar, les dels plecs geològics, les meteorològiques, així com també la vibració sonora, electromagnètica...).

Cadascun dels fils, composts d'infinites fibres, generen noves línies més menudes que, al seu torn, donen lloc a altres vibracions produïdes pel trànsit dels estudiants i pels efectes atmosfèrics.

La instal·lació, conformada per tres plafons verticals i un plafó horitzontal, s'apropia de l'estructura de tapís i combina l'horitzontalitat amb la verticalitat, de manera que reforça la idea de cercle que gira sobre

un eix i, com a conseqüència, deixa veure siluetes pròpies del paisatge natural, la línia corba de les muntanyes o la vora del mar.

El punt i la línia sobre el pla té una llarga tradició d'estudis tant en les arts visuals com en la ciència. L'oscil·lació de la línia en una gràfica resultant d'una experimentació, com el traç en la creació artística, pot generar emocions, tremolars i oscil·lacions com els que transmet la natura amb fenòmens naturals reflectits en *Osciloskopio*.

Charlotte Bracho: Osciloscopio

Charlotte Bracho: Osciloscópio

Col·lectiu Saïm
(Sonia Tarazona,
Alejandro Granero)
Far away from Home

Col·lectiu Saïm
(Sonia Tarazona, Alejandro Granero)

(Castelló de la Plana, 1993 i València, 1992)

Saïm és un col·lectiu l'obra del qual es desenvolupa entorn de la producció artística des d'un enfocament multidisciplinari, principalment des de la fotografia, l'assaig documental i la instal·lació.

Entre les línies generals de treball els interessa la investigació sobre les relacions que s'estableixen entre la mirada i la configuració de l'espai, els procediments que articulen la configuració cognitiva i representativa a partir de les tesis de la modernitat o l'estudi dels factors temporals que intervenen en la constitució de la imatge contemporània.

Destaquen entre les seues exposicions les realitzades a l'Institut Valencià d'Art Modern IVAM (València), la Universitat Politècnica de València, la Filmoteca de València, el Museu de la Fundació Gregorio Prieto (Ciudad Real), el Centro Cultural Moncloa (Madrid) i el Cercle de Belles Arts de València.

Far away from Home

Instal·lació: lona de PVC i fusta

250 x 300 x 280 cm, 2018

Far away from Home és una intervenció que recupera la fotografia d'estudi i ofereix un teló de fons que dóna la possibilitat de retratar-se sobre escenaris de paisatges exòtics i remots. Una posada en escena en què es pot interactuar mitjançant el retrat o l'autofoto que fa present un dels desitjos de l'actual civilització: explorar l'espai i viatjar més enllà del nostre planeta.

Considerant les previsions que indiquen que en els pròxims anys s'establirà una colònia humana sobre la superfície de Mart, s'ha triat precisament el planeta roig en representació de la nova era d'exploració que preveu, amb altes probabilitats, la possibilitat de trobar un lloc que puga ser habitat per l'ésser humà en el futur més enllà del planeta Terra.

Far away from Home planteja a l'espectador aquestes imatges com a fons sobre els quals fotografiar-se, igual que la fotografia d'estudi utilitzava i continua utilitzant paisatges bucòlics, exòtics i de diversa índole. S'acosta així la possibilitat d'habitar la imatge i compartir l'experiència a través de l'etiqueta *#Farawayfromhome* fomentant aquest desig

de futur que observa un nou camp de possibilitats que s'obri davant nosaltres, així com també sobre el present i sobre com el planeta que ara habitem s'esgota per un sistema insaciable.

Col·lectiu Saïm (Sonia Tarazona, Alejandro Granero) : *Faraway from Home*

Col·lectiu Saïm (Sonia Tarazona, Alejandro Grinhero): Far away from Home

ESA/Rosetta/MPS for OSIRIS-REx
MPS/UPD/LAM/IAA/SSO/INTA/UPC/CNRS/IAS/IAA/IACT/

Jorge Isla
LUV-A

Jorge Isla

(Osca, 1992)

És graduat en Comunicació Audiovisual per la Universitat San Jorge i egressat en el Màster de Producció Artística de la Universitat Politècnica de València, on comença a doctorar-se, a més de ser becat per l'Escola Lens en el Màster en Projectes de Fotografia d'Autor.

Ha rebut les beques VEGAP 2015, V Encontro de Artistas Novos a Santiago de Compostel·la, Residència A Quemarropa (Alacant), Beca MAPA de l'Escola Lens (Madrid), residència al Col·legi d'Espanya a París gràcies al Ministeri d'Educació Cultura i Esport i Bilbaoarte (Bilbao).

La seua obra ha sigut exposada de manera individual a Photoespaña (Madrid), a Kir Royal Gallery (València), a la XV Biennal de Fotografia de Còrdova, a la Galeria Antonia Puyó (Saragossa), a CentroCentro Cibeles, dins del projecte Lanzadera (Madrid) i a la Fachada Media de Etopia (Saragossa). Ha participat en exposicions col·lectives al Centre del Carme Cultura Contemporània (València), Galeria A del Arte (Saragossa), MuVIM Museu Valencià de la Il·lustració i la Modernitat (València), Loop Festival (Barcelona). I a diverses fires d'art com a

Estampa (Madrid), Art Lima, Unseen
Art Fair (Amsterdam).

Resideix actualment al Col·legi d'Espanya
a París gràcies a una de les beques FormArte
del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport.

LUV-A

Impressió Inkjet sobre paper i vinil, videoart
Mides variables, 2016-2017

LUV-A és una obra formada per un conjunt d'imatges i audiovisuals que mostren la projecció d'una mateixa realitat a través de dues situacions perceptives. La primera situació es dona a través de la vista humana i de llum blanca perceptible, i la segona, a través de la càmera fotogràfica i de llum ultraviolada de baixa longitud d'ona.

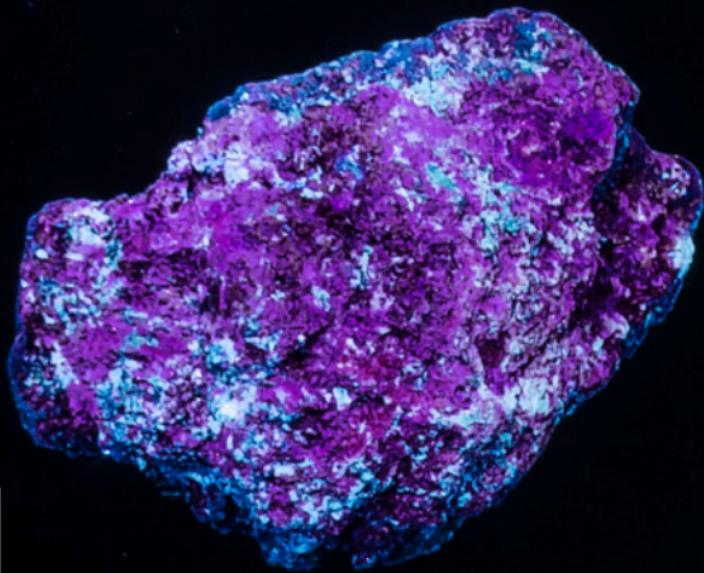
Mitjançant aquest tipus de llum i el treball amb els diferents paràmetres de la càmera fotogràfica, l'artista planteja una reinterpretació de diversos trets immaterials de la nostra quotidianitat que són inapreciables per la capacitat cognitiva de l'ésser humà.

Tal com succeeix en les pràctiques artístiques contemporànies, es convida el públic a la reflexió de qüestions filosòfiques i socials fent ús d'altres disciplines per a donar lloc a imatges que assumeixen una funció metafòrica. Així, Jorge Isla s'apropia d'avanços científics relatius als coneixements sobre la radiació ultraviolada d'ona curta, l'amplitud física de la qual és compresa entre els 280 nm ($2,8 \times 10^{-9}$ m) i els 100 nm (1×10^{-9} m),

per a posar en qüestió diversos aspectes assumits per l'antropocentrisme. *LUV-A* recorda que la realitat, tal com l'ésser humà la coneix, representa només una ínfima part del món que ens envolta.

Vitrina hologràfica: José Luís Herraiz i Andreu Vilaplana, estudiants del Màster de Paleontologia Aplicada de la Universitat de València.

Jorge Isla: LUV-A

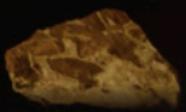

Jorge Isla: LUV-A

Jorge Isla: LUV-A

Marina Iglesias
Atlas

Marina Iglesias

(Puerto Real, 1991)

Graduada en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València i egressada en el Màster en Producció Artística per la mateixa Universitat. La seua recerca artística se centra en allò que capta la seuà pròpia atenció i evoca la sensació de misteri. Després d'elaborar diverses sèries que abasten aquest concepte a través de la reconstrucció de la realitat personal o des del cinema, actualment treballa en la idea del passat com un potencial generador d'intriga. La pintura d'història i l'àrxiu són les fonts principals dels recursos visuals que crea. Se centra especialment en diferents tipus de còdexs, com ara l'àtles d'història natural de Felip II, coneget com a *Còdex Pomar*.

Destaca entre les seues exposicions la realitzada a l'Institut Valencià d'Art Modern IVAM (València), al Centre Cultural Las Cigarreras (Alacant) o al Centre del Carme Cultura Contemporània (València), així com també el premi rebut per la Col·lecció DKV i l'adquisició d'obra per la col·lecció de la Universitat de Sevilla.

Atlas
Pintura mural
Mides variables, 2018

Atlas respon a un interès per part de l'artista pel coneixement de les plantes i els animals través de les enciclopèdies il·lustrades, mitjançant fotografies i il·lustracions, de nombrosos tipus d'espècies. Així, l'obra pren com a referència el *Còdex Pomar*, manuscrit sobre plantes i animals que Felip II d'Espanya va regalar al metge Jaume Honorat Pomar i que actualment forma part de la col·lecció de la Biblioteca de la Universitat de València. A partir de les imatges que aquest conté es planteja transformar-lo en una pintura mural dins del campus, per convidar a la reflexió sobre la importància que ha tingut la imatge en la difusió científica i com aquestes van permetre antany reconèixer i estudiar les espècies.

Crocodylus terrostris

Marina Iglesias: Atlas

Anundo indica Siliguaca

70 - 71

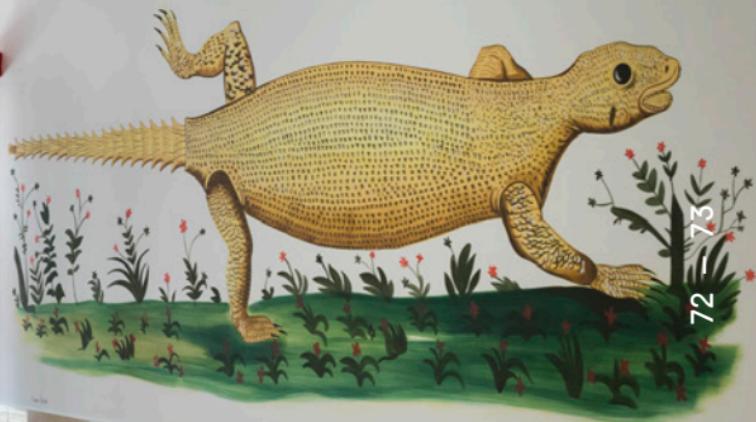
Marina Iglesias: Atlas

SALIDA

Museo de la
Automoción
FÁTIMA MARTÍN

SALIDA

Cordylus tenuis

David Cantarero Tomás

Datos de cultivo

David Cantarero Tomás

(Terol, 1979)

Llicenciat en Belles Arts i Màster en Pensament Contemporani per la Universitat de Barcelona. Ha completat la seu formació a la UWE (Bristol) i a la FAD-UNAM (Mèxic D.F.). Actualment fa estudis de doctorat després d'haver finalitzat el Màster en Producció Artística de la Universitat Politècnica de València. Ha sigut guardonat en diversos certàmens com els Premis d'Art Públic Biennal de Mislata 2016, la XV CALL de la Galeria Luis Adelantado (València) o els Premis a la Creació Artística de la Universitat de Saragossa.

Ha gaudit de residències artístiques com la de la Kunsthause de Bregenz (Àustria) i la SAARI Residence de la Kone Foundation (Finlàndia); de beques de producció com la CESAR e-Fluxus en Etopia (Saragossa) o les beques per a la realització de projectes artístics 2016 de la Fundació BilbaoArte (Bilbao).

La seu obra ha sigut exposada en països com Àustria, Finlàndia, Mèxic o la República Txeca, així com també en diferents sales, museus i centres d'art nacionals, entre els quals trobem el Centre del Carme Cultura Contemporània (València), Las Naves (València), el CCCB

(Barcelona), o Etopia, Centro de Arte y
Tecnología (Saragossa).

Datos de cultivo

Instal·lació: Bales de palla

90 x 1300 x 850 cm

(72 unitats de 45 x 100 x 50 cm c/u), 2018

Datos de cultivo és una instal·lació formada per bales de palla que, situades al campus, fora del seu emplaçament habitual, serveixen per a construir una espècie de mobiliari urbà atípic.

El material remet al cultiu tradicional i poc tecnificat, a paisatges que usualment es troben al camp després de l'estiu quan es veuen sobre els camps bales escampades que creen estructures geomètriques sobre la terra rasa. Després de la collita dels diferents cereals, el material sobrant comunament conegut com a palla, es conglomera formant aquests blocs per a emmagatzemar i utilitzar després com a farratge per al bestiar, material per a construcció i aïllament, etc. La forma i la grandària d'aquests paquets ha anat variant al llarg dels anys, a mesura que augmentava el procés de mecanització de les feines del camp.

Descontextualitzat el material, assumeix ara la funció de bancs que formen els dígits zero i u, la base del sistema binari i de la

computació, sobre els quals, irònicament, descansa cada vegada més la producció agrícola a escala planetària.

Datos de cultivo pretén connectar totes aquestes realitats, que a vegades poden semblar contraposades i que responen a interessos molt diferents, en una instal·lació que ens convida a repensar la nostra relació amb la terra, amb els cultius i els aliments, i amb la tecnologia. Que ens faça parar atenció a la interconnexió existent entre tots aquests elements i de quina manera la combinació d'aquests determina el món que construïm i configura les condicions d'existència de futur.

David Cantarero Tomás: Datos de cultivo

David Cantarero Tomás: Datos de cultivo

Yolanda Uriz Elizalde
~.Soinussain.~

Yolanda Uriz Elizalde

(Pamplona, 1992)

Titulada superior en Música, en l'especialitat de flauta travessera pel Conservatori Superior Pablo Sarasate de Pamplona i Màster en ArtScience de la Reial Acadèmia de les Arts d'Holanda. La seuva obra està marcada per un especial interès en els sentits inferiors (olfacte, gust i tacte), no sols pel seu potencial estètic, sinó també per les seues implicacions polítiques, de gènere i de percepció. La seuva obra combina elements d'art sonor i de les arts visuals, i s'inspira en la ciència i en noves tecnologies *media-art*.

El treball de Yolanda Uriz es materialitza en instal·lacions i performances per a experiències immersives multisensorials, que s'han presentat en festivals com Sonic Acts (Amsterdam), WRO Media-Art Biennale (Breslau, Polònia), Kontraste (Krems, Àustria), STRP (Eindhoven, Holanda), SPARK (Minneapolis, EUA), TodaysArt (l'Haia), Oddstream (Nimega, Holanda), Transmediale (Berlín).

Forma part d'*iii collective*, una plataforma dirigida per artistes que dóna suport a pràctiques interdisciplinàries radicals relacionades amb la imatge, el so, l'espai i el cos.

~.Soinusain.~

Fusta, sensors de presència,
arduino, altaveus, olis essencials
Mides variables, 2017-2018

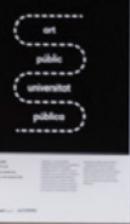
~.Soinusain.~ és una instal·lació multisensorial que proposa una experiència immersiva i íntima en microespais sonoolfactoris. Per a accedir-hi, ens hem d'introduir de tors cap amunt en cadascun dels tres cubs hexagonals penjants que conformen l'obra, on quedem sobretot privats del sentit de la vista per potenciar la percepció de les sensacions produïdes per l'escolta de sons abstractes i de l'olor particular que allí es percep. Gràcies a aquest estat d'intimitat es poden experimentar de manera sinestèsica diferents qualitats abstractes de significat obert i apreciar així tres composicions sonores i olfactòries a les quals cada persona adjudica les seues simbologies individuals. D'una banda, els sons han sigut dissenyats amb Pure Data per donar lloc a una composició embolcalladora i dinàmica per a cada hexàgon i variant segons l'algorisme que la modula. Per una altra, els microuniversos olfactoris s'han creat utilitzat olis essencials provinents de plantes aromàtiques barrejats a la manera dels perfumistes.

La instal·lació explora combinacions de so i olor considerant la longitud d'ona dels sons i la grandària de les molècules de les olors atenent a la manera tradicional de classificació de les olors segons el gremi dels perfumers, que els organitza en notes greus, mitjanes i agudes, igual a la manera com es construeixen els acords musicals.

Així, cadascun dels tres hexàgons disposa d'una combinació diferent de sons i olors greus, mitjans o aguts, combinacions que, juntes, componen els acords de ~.*Soinusain.*~

EST EDIFICI DE
LA PARRA
VA SER
A I BLASCO, P.
BURJASSOT, 3

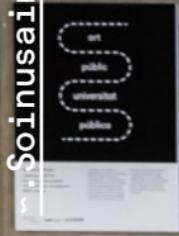
Yolanda Uriz Elizalde: “So in usain.”

T EDIFICI DE
CIA VA SER
A I BLASCO, P
BURJASSOT, E

A UNIVERSITAT DE
IRRABLE SR. JOAN
VALENCIANA.

Yolanda Uriz Elizalde: "Soinusain."

EST. EDIFICI DE
L'INCIA VA SII
MA I BLASCO.
BURJASSOT.

A UNIVERSITAT DE
JORABLE SR. JOAN
VALENCIANA.

Traduccions

Alba Braza Boïls
Tentar el viraje

Incluso comprender la palabra *doblepensar*
implicaba el uso de *doblepensar*.

George Orwell¹

Humanos estúpidos en un mundo inteligente:
es la utopía perfecta.

Marina Garcés²

Mostra art públic / universitat pública es una iniciativa que mapea y rastrea mediante su convocatoria el presente de la producción artística. Cada edición se propone como reflejo y *statu quo* de cómo interesa desde el arte intervenir en el espacio público y de cómo incide la ciencia en la creación artística. Así, las siete intervenciones que conforman la presente edición se proponen como activadoras de cuestiones ampliamente tratadas en las diversas corrientes del pensamiento actual y ofrecen preguntas abiertas y multidireccionales que no aspiran a respuestas concluyentes.

Si bien trabajar en una concatenación de ediciones cede continuidad al discurso, cada edición abre líneas de investigación que abordan el tema, el binomio arte y ciencia, desde otros lugares. Así, en esta vigésimo primera edición se plantean cuestiones que toman en consideración los avances tecnológicos y los ritmos que estos imponen para pensar en qué lugar queda la estética. ¿Estamos,

1. Orwell, G. (2010). 1984. Barcelona: Destino, p.199, (publicado originalmente en 1949).

2. Garcés, M. (2017). *Nueva ilustración radical*. Barcelona: Anagrama, p. 56.

acaso, en un momento de admiración o de desencanto de la ciencia? Y ahora que consideramos que los avances científicos han superado la ciencia ficción, ¿en qué lugar se sitúa la utopía?

Las siete obras contienen una fuerte carga escéptica sobre aquellas investigaciones centradas en datos objetivos que pueden conllevar una pérdida de lo sensorial. Refuerzan cómo la ciencia contribuye a la caída del pensamiento antropocentrista y cómo nos pensamos actualmente desde el agotamiento.³ Ponen en relieve conceptos como son la ecología, las técnicas tradicionales, la necesidad de la pausa, la contemplación y la reflexión; y abren nuevas vías de interpretación de la realidad haciendo uso de avances científicos propios de nuestro tiempo y de antaño.

En *Osciloscopio*, de Charlotte Bracho, la forma, el color y la materia dejan de ser indicadores para transformarse en elementos del paisaje del campus. Se trata de una instalación a base de hilos que reproduce la imagen de la estadística acercándola a elementos de la naturaleza como son las olas del mar sobre la arena. Una forma que fluctúa y que voluntariamente no se define, pero que logra modificar la percepción del jardín y del lateral de la Biblioteca de Ciencias Eduard Boscà velando la vista y creando un ambiente que hace visible la brisa y la luz. Tal y como James Hillman escribía, a propósito de la importancia de la belleza en nuestro alrededor, "el artista revela lo extraordinario en lo ordinario. Precisamente es esta su tarea, no distinguir y separar lo ordinario de lo extraordinario, sino mirar lo ordinario con el ojo extraordinario".⁴ Y es así como Bracho,

3. En referencia a la idea de agotamiento expuesta por Marina Garcés en *Nueva ilustración radical*.

4. Hillman, J. (1994). "La repressione della bellezza". Archivio n°2. Centro per l'Arte Contemporanea Luigi Pecci di Prato. p. 43.

descontextualizando la forma del tapiz tradicional, cierra una zona de paso para poner el acento en la contemplación de elementos que siempre han estado ahí: las palmeras, el aire que mueve sus ramas, el sonido del viento al pasar y el alumnado que allí habita.

~-*Soinusain*~, de Yolanda Uriz Elizalde, invita también a la pausa y a la concentración a partir de dos sentidos de percepción: el oído y el olfato. La instalación, formada por tres hexágonos de madera suspendidos, requiere la interacción del público para ser activada. Para ello, la persona debe introducirse parcialmente en su interior y anular por unos segundos el sentido de la vista mediante el color negro del interior de los hexágonos. Los sensores allí colocados activan un sonido diseñado con Pure Data al mismo tiempo que se puede sentir una particular esencia. La longitud de onda de los sonidos y el tamaño de las moléculas de los olores siguen el modo tradicional de clasificación de los olores según el gremio perfumero, que los organiza en notas graves, medias y agudas, a la manera en la que se construyen los acordes musicales. Esta inusual relación transforma la metáfora de la coincidencia en la creación de una experiencia. La alineación de sendos campos (la música y la química) no deja de ser una discreta propuesta de posibles relaciones entre disciplinas o agentes que pueden contribuir, utópicamente, a un mundo mejor. Un intento que Uriz Elizalde propone abordar desde lo individual, modalidad de relación con la realidad que, al fin y al cabo, nos viene impuesta socialmente por las nuevas tecnologías.

Por otro lado, la ubicación de ~-*Soinusain*~ provoca un momento de pausa en una acción cotidiana que suele quedar al margen de nuestras consideraciones. Situada en el vestíbulo de la entrada de la Facultad de

Farmacia, transforma este "no-lugar"⁵ en un espacio relevante, de ofrecimiento a la intimidad y al placer sonolofativo; es el punto donde se provoca una ralentización del tiempo.

23,5º / *Máquina simple*, de Estelle Jullian, incluye asimismo esta necesidad de pausa o ralentización. Se trata de tres alteraciones del terreno con los mismos grados de inclinación que dan título a la obra, los que tiene el eje de la Tierra respecto al Sol. Situadas en el jardín de la Biblioteca de Ciencias Eduard Boscà, los ángulos de tierra creados han sido forrados de césped natural y se han integrado en el paisaje, de manera que invitan a los estudiantes a tumbarse sobre estos y mirar la realidad que nos rodea desde otro punto de vista, literalmente. El cambio de perspectiva responde igualmente a la idea expuesta en la segunda parte del título, *Máquina simple*, un dispositivo mecánico que cambia la dirección o magnitud de una fuerza. Todo un concepto que surge durante el Renacimiento y que sigue vigente en la actualidad pese a los cambios industriales y tecnológicos acontecidos. Esta mirada al pasado que Jullian propone usando dicho término nos remite tanto al estudio científico renacentista como a su uso didáctico en el campo de la física, y conlleva una estrecha vinculación con la producción artesanal y la tradición. Esta proyección a tiempos pretéritos implica cierta nostalgia y visión escéptica de futuro, sitúa a la utopía en lugar más cercano al pasado que al futuro.

Datos de cultivo, de David Cantarero Tomás, aborda estas cuestiones con nuevos elementos de representación e incide aún más en la necesidad de la memoria. Así, crea una peculiar plaza colocando en la zona ajardinada, frente al Edificio de Investigación Jeroni Muñoz, setenta pacas

5. En referencia al concepto de no-lugar expuesto por Marc Augé en *Los no lugares*.

de heno dispuestas a modo de banco y creando con su composición el código binario (un cero y un uno).

Las pacas presentadas son ya casi algo del pasado: por su forma cuadrada y modo de almacenaje responden a un trabajo que no es el de la maquinaria agraria actual. Su rareza actual aproxima la desaparición de esta práctica y de estos objetos. Inevitablemente, el avance en el contexto agrario conlleva nuevas formas de organización, un cambio en el paisaje rural e ir dejando en el olvido saberes tradicionales asociados que se verán reemplazados, o sucedidos, por otros nuevos basados en modernos lenguajes, códigos o algoritmos.

Atlas, de Marina Iglesias, hace presente un modo de transmisión de conocimiento y una técnica tradicional, un atlas de historia natural y la pintura mural.

Las dos especies seleccionadas por Iglesias pertenecen al *Código Pomar*, un manuscrito sobre plantas y animales que Felipe II regaló al médico Jaime Honorato Pomar que actualmente forma parte de la colección de la Biblioteca de la Universitat de València. Este atlas ha permitido conocer plantas y animales de generación en generación hasta la actualidad pues, situadas ambas ilustraciones en el hall de la Facultad de Biología, se perpetúa su difusión consiguiendo evitar cualquier factura industrial o tecnológica.

Por otro lado, una edición facsímil del *Código Pomar* queda expuesto y abierto por las páginas dedicadas al *Crocodylus terrestris*, una de las dos especies dibujadas, dentro del Museo de Historia Natural situado dentro del mismo campus.

En contraposición a la idea de universidad (laboratorio, centro de investigación), donde los saberes se exponen en continua evolución y cambio, atentos al descubrimiento o al invento, el museo (institución) engulle la hipótesis y transforma la historia en hechos objetivados

usando un lenguaje de cartelas y vitrinas. Es precisamente en este lugar, el Museo de Historia Natural de la Universitat de València donde se sitúa, *LUV-A*, de Jorge Isla, que activa la sospecha en torno a la percepción humana y la unidireccionalidad de lo obvio.

Jean-François Lyotard escribió a propósito de la ciencia y el posmodernismo, "lo que yo digo es verdadero porque yo lo demuestro; pero, ¿qué demuestra que mi demostración es verdadera?".⁶ Y es ahí, en ese intento de demostración, donde *LUV-A* abre un camino de fricciones y desencantos.

LUV-A se integra en el museo haciendo uso de su dispositivo museográfico. La obra, formada por un vídeo y una serie de fotografías impresas en vinilo adhesivo y papel de algodón, ocupa las paredes, las vitrinas, la Sala del Meteorito y la vitrina holográfica. El peligro de pasar desapercibida (la obra) refuerza su contenido y aumenta la tensión provocada por la incapacidad del ser humano de percibir la realidad al completo.

Todas las imágenes que conforman *LUV-A*, en movimiento y estáticas, muestran la proyección de una misma realidad a través de dos situaciones perceptuales diferentes. La primera se da a través de la vista humana y de luz blanca perceptible, y la segunda a través de la cámara fotográfica y de luz ultravioleta de baja longitud de onda. Mediante este tipo de luz y el trabajo con los diferentes parámetros de la cámara fotográfica, Isla plantea una reinterpretación de diferentes rasgos inmateriales de nuestra cotidianidad que son inapreciables por la capacidad cognitiva del ser humano. Así, el público verá una serie de minerales que forman parte de la colección del museo junto con imágenes de múltiples

6. Lyotard. J.-L. (1987). *La condición posmoderna*. Madrid: Cátedra, p. 22.

minerales con colores extraordinarios, nunca vistos al natural. Las asociaciones con los elementos circundantes, como es el meteorito, serán en todo caso fallidas, como lo será el número de minerales diferentes vistos ese día.

Vuelve Lyotard a darnos otra clave fundamental: "en origen, la ciencia está en conflicto con los relatos. Medidos por sus propios criterios, la mayor parte de los relatos se revelan fábulas. Pero, en tanto que la ciencia no se reduce a enunciar regularidades útiles y busca lo verdadero, debe legitimar sus reglas de juego. Es entonces cuando mantiene sobre su propio estatuto un discurso de legitimación, y se la llama filosofía".⁷

De cualquier manera, el museo, como el campo de la ciencia, conlleva interpretaciones que responden a subjetividades construidas globalmente. Se buscan respuestas a preguntas previamente predeterminadas. Marina Garcés define acertadamente la condición posmoderna caracterizada por Jean-François Lyotard "como la incredulidad hacia los grandes relatos y sus efectos sobre las ciencias, el lenguaje y el conocimiento [...] ni la historia como escenario del progreso hacia una sociedad más justa, ni el progreso como horizonte desde donde valorar la acumulación científica y cultural hacia la verdad eran ya el marco de validez de la actividad epistemológica, cultural y política".⁸ Y así, Garcés nos sitúa ahora en una nueva condición, la condición póstuma que se caracteriza por "la imposición de un nuevo relato, único y lineal: el de la destrucción irreversible de nuestras condiciones de vida" que nos llevan a valorar la necesidad de cambio ante la urgencia de lo irreversible y desde el agotamiento del todo (de la naturaleza, de nuestras

7. *Ibid.*, p. 4.

8. Garcés, M. (2017). *Nueva ilustración radical*. Barcelona: Anagrama, p. 22.

oportunidades, de nuestro futuro).

Far away from Home, del Collectiu Saïm (Sonia Tarazona, Alejandro Granero), recoge estas ideas y ofrece público un telón de fondo con el que poder hacerse un retrato o *selfie* de un viaje a Marte y anima a compartirlo posteriormente en redes sociales usando el hashtag #Farawayfromhome.

La estrategia de representación responde al método usado en los estudios fotográficos de antaño que te ofrecía situarte en un paisaje exótico e inalcanzable al menos en el momento de la fotografía. ¿Qué lugar podría ser ese hoy en día? Parafraseando nuevamente a Marina Garcés se encuentra la respuesta: "el día a día de la prensa, de los debates académicos y de la industria cultural nos confrontan con la necesidad de pensarnos desde el agotamiento del tiempo y desde el fin de los tiempos. Buscamos exoplanetas. Los nombres de sus descubridores son los nuevos Colón y Marco Polo del siglo XXI. Los héroes de las películas ya no conquistan el Oeste, sino el planeta Marte. Algunos, crédulos, ya han comprado el billete de salida".⁹ Y *Far away from Home* te ofrece soñar con él, nos recuerda que la ciencia ha hecho posible obtener imágenes de él, imprimirlas en gran formato y hasta poder viajar a este.

La ciencia ha creado una nueva utopía, que en ocasiones parece distópica,¹⁰ esta genera la ilusión de una nueva realidad más allá del espacio conocido. Mientras personas sueñan con salir de la Tierra, otras buscan respuestas en el pasado o en la naturaleza que puedan provocar un cambio. La XXI edición de la *Mostra art públic*

9. *Ibid*, p. 14.

10. Término usado en referencia a la publicación 1984, de George Orwell. Mientras que la utopía se define como un 'no-lugar' y tiene como referente la obra homónima de Tomás Moro; la distopía o cacotopía es un 'lugar malo'.

/ universitat pública también desconoce cuál es la opción correcta, mas mediante estas siete obras participa del debate ofreciendo otros lugares desde los que pensar e interpretar el presente.

Estelle Jullian

(Avignon, 1981)

Estelle Jullian es titulada en Arquitectura por la Escuela Nacional Superior de Arquitectura de Marsella, Francia. Desarrolla su práctica en torno a proyectos de urbanismo, arquitectura y diseño de exposiciones de forma independiente y colaborando con distintos estudios, colectivos y actores implicados en la fabricación del entorno construido. Entiende la praxis como un modo de generar ciudad y presta cierto interés por procesos de desarrollo de herramientas inclusivas que pueden concretarse en talleres, procesos de participación ciudadana y exposiciones.

Destacan entre sus exposiciones las realizadas en Matadero Madrid y en el Centre del Carme Cultura Contemporània (Valencia) así como la dinamización de talleres en el marco del proceso comunitario por la mejora del parque Manuel Granero (Valencia), para la transformación urbana de la plaza de la Reina (Valencia) y en el Festival Ruzafa Loves Kids (Valencia).

23,5° / Máquina simple

Instalación: tierra arcillosa y césped

100 x 75 x 43 cm c/u, 2018

23,5° / Máquina simple son leves intervenciones en una zona ajardinada que rodea la biblioteca del campus; modificaciones de la superficie del césped dadas por planos inclinados constituidos por tierra compactada recubierta de césped que se ofrecen para el reposo y la observación.

La alteración del terreno, tal y como indica el título de la obra, forma un ángulo de 23,5°, el mismo ángulo de la inclinación de la Tierra respecto al plano de traslación alrededor del Sol.

Por su parte, el término *máquina simple* hace referencia a los artefactos más sencillos que operan en mecánica para incrementar una fuerza. Un término que alude a las seis máquinas simples clásicas clasificadas en el Renacimiento: la palanca, el torno, la polea, la cuña, el tornillo y el plano inclinado.

La posición relativa de la Tierra y los estudios generales de física remiten a dos maneras de concebir el espacio respecto a nuestro cuerpo: remotas y cercanas, mínimas y cósmicas, generales y particulares.

23,5° / Máquina simple pretende resituar nuestros cuerpos, saltando de la escala humana a la cósmica y volviendo atrás, al reposo cotidiano del estudiante. Enajena por un momento la normalidad de la gravedad, de nuestro arriba y abajo, de la hierba que crece hacia arriba en ángulo recto, alude a otras posiciones posibles y reubica nuestro cuerpo en ese jardín, haciendo relativa nuestra posición. La obra rompe, en un grado minúsculo, el equilibrio con respecto a la gravitación, la aceleración y otras fuerzas que afectan a nuestra posición y a nuestro movimiento.

Charlotte Bracho

(Valencia, Venezuela, 1990)

Licenciada en Bellas Artes con especialidad en diseño por la Universidad Concordia de Montreal, en Canadá, actualmente está completando el Master en Producción Artística de la Universitat Politècnica de Valencia.

Artista multidisciplinar que trabaja especialmente con dibujo, la instalación, la manipulación textil y el videoarte. Su práctica artística se basa en procesos repetitivos de trabajo de la línea, revelando cómo los materiales, y las fibras textiles en particular, pueden ser un marco poderoso y una capa significativa para resaltar la relación que construimos con nuestro propio entorno.

Ha expuesto su trabajo en la Universidad Concordia (Montreal, Canadá), en el Salón del Diseño de Montreal y la Universitat Politècnica de València. Ha recibido la Beca Pedro Marco 2018.

Osciloscopio

Técnica mixta: hilos y madera de abetos

370 x 360 x 400 cm, 2018

Osciloscopio es una instalación formada por hilos que investiga en la idea de vibración y oscilación. Se trata de una metáfora visual de las fluctuaciones sublimes y continuas que experimentamos nosotros y el paisaje diariamente. Mediante la línea que traza cada hebra, y todas en su conjunto, la artista crea una particular representación de esas oscilaciones. La acumulación de ellas recuerda la imagen de las ondas en el espacio arquitectónico y en los fenómenos naturales (las onda del agua/mar, las de los pliegues geológicos, las meteorológicas así como la vibración sonora, electromagnética...).

Cada uno de los hilos, compuestos de infinitas fibras, generan nuevas líneas más pequeñas a su vez que dan lugar a otras vibraciones producidas por el tránsito de los estudiantes y por los efectos atmosféricos.

La instalación, compuesta por tres paneles verticales y uno panel horizontal, se apropia de la estructura de tapiz y combina la horizontalidad con la verticalidad reforzando la idea de círculo que gira sobre un eje dejando ver como consecuencia siluetas propias del paisaje natural, la linea curva de montañas o la orilla del mar.

El punto y la línea sobre el plano cuenta con larga tradición de estudios tanto en las artes visuales, como en la ciencia. La oscilación de la línea en una gráfica resultante de una experimentación, como el trazo en la creación artística, pueden generar emociones, temblores y oscilaciones como los que transmite la naturaleza con fenómenos naturales reflejados en *Osciloscopio*.

Col·lectiu Saïm (Sonia Tarazona,
Alejandro Granero)

(Castellón de la Plana, 1993 y Valencia, 1992)

Saïm es un colectivo cuyo trabajo se desarrolla en torno a la producción artística desde un enfoque multidisciplinar, principalmente desde la fotografía, el ensayo documental y la instalación.

Entre las líneas generales de trabajo les interesa la investigación sobre las relaciones que se establecen entre la mirada y la configuración del espacio, los procedimientos que articulan la configuración cognitiva y representativa a partir de las tesis de la modernidad o el estudio de los factores temporales que intervienen en la constitución de la imagen contemporánea.

Destacan entre sus exposiciones las realizadas en el Institut Valencià d'Art Modern IVAM (Valencia), Universitat Politècnica de València, Filmoteca de València, Museo de la Fundación Gregorio Prieto (Ciudad Real), Centro Cultural Moncloa de Madrid y el Círculo de Bellas Artes de Valencia.

Far away from Home

Instalación: lona de PVC i madera

250 x 300 x 280 cm, 2018

Far away from Home es una intervención que recupera la fotografía de estudio ofreciendo un telón de fondo que da la posibilidad de retratarse sobre escenarios de paisajes exóticos y remotos. Una puesta en escena en la que se puede interactuar mediante el retrato o *selfie* que hace presente uno de los deseos de la actual civilización, el de explorar el espacio y viajar más allá de nuestro planeta.

Considerando las previsiones basadas que en los próximos años se establecerá colonia humana sobre la superficie de Marte, se ha escogido precisamente el planeta rojo en representación de la nueva era de exploración que contempla, con altas probabilidades, la posibilidad de hallar un lugar que pueda ser habitado por el ser humano en el futuro más allá del planeta Tierra.

Far away from Home plantea al espectador estas imágenes como fondos sobre los que fotografiarse al igual que la fotografía de estudio utilizaba y sigue utilizando con paisajes bucólicos, exóticos y de diversa índole. Se acerca así la posibilidad de habitar la imagen y compartir la experiencia a través del hashtag #Farawayfromhome fomentando este deseo de futuro que contempla un nuevo campo de posibilidades que se abre ante nosotros, así como sobre el presente y sobre cómo el planeta que ahora habitamos se agota por un sistema insaciable.

Jorge Isla

(Huesca, 1992)

Es graduado en Comunicación Audiovisual por la Universidad San Jorge y egresado en el Máster de Producción Artística en la Universitat Politècnica de València, donde comienza a doctorarse además de ser becado por la Escuela Lens en un Máster en Proyectos de Fotografía de Autor.

Ha recibido la becas VEGAP 2015, V Encontro de Artistas Novos en Santiago de Compostela, Residencia A Quemarropa (Alicante), Beca MAPA de la Escuela LENS (Madrid), residencia en el Colegio de España en París gracias al Ministerio de Educación, Cultura y Deporte (París) y Bilbaoarte (Bilbao).

Su obra ha sido expuesta de forma individual en Photoespaña (Madrid), en Kir Royal Gallery (Valencia), en la XV Bienal de Fotografía de Córdoba, en la Galería Antonia Puyó (Zaragoza), en CentroCentro Cibeles, dentro del proyecto Lanzadera (Madrid) y en la Fachada Media de Etopia (Zaragoza). Ha participado en exposiciones colectivas en el Centre del Carme Cultura Contemporània (Valencia), Galería A del Arte (Zaragoza), MuVIM Museu Valencià de la Il·lustració i la Modernitat (Valencia), Loop Festival (Barcelona). Además de en diferentes ferias de arte, como Estampa (Madrid), Art Lima, Unseen Art Fair (Amsterdam).

Reside actualmente en el Colegio de España en París gracias a una de las becas FormArte del Ministerio de Educación, Cultura y Deporte.

LUV-A

Impresión Inkjet sobre papel, vinilo y videoarte
Medidas variables, 2016-2017

LUV-A es una obra formada por un conjunto de imágenes y audiovisuales que muestran la proyección de una misma realidad a través de dos situaciones perceptuales. La primera situación se da a través de la vista humana y de luz blanca perceptible, y la segunda, a través de la cámara fotográfica y de luz ultravioleta de baja longitud de onda.

Mediante este tipo de luz y el trabajo con los diferentes parámetros de la cámara fotográfica, el artista plantea una reinterpretación de diversos rasgos inmateriales de nuestra cotidianidad que son inapreciables por la capacidad cognitiva del ser humano.

Tal y como sucede en las prácticas artísticas contemporáneas, se invita al público a la reflexión de cuestiones filosóficas y sociales haciendo uso de otras disciplinas para dar lugar a imágenes que asumen una función metafórica. Así, Jorge Isla se apropiá de avances científicos relativos a los conocimientos sobre la radiación ultravioleta de onda corta, cuya amplitud física está comprendida entre los 280 nm ($2,8 \times 10^{-9}$ m) y los 100 nm (1×10^{-9} m), para poner en cuestión diversos aspectos asumidos por el antropocentrismo. *LUV-A* recuerda que la realidad, tal y como el ser humano la conoce, representa solo una ínfima parte del mundo que nos rodea.

Marina Iglesias

(Puerto Real, 1991)

Graduada en Bellas Artes por la Universitat Politècnica de València y egresada en el Máster en Producción Artística. Su investigación artística se centra en aquello que capta su propia atención y evoca la sensación de misterio. Tras realizar diversas series que abarcan este concepto a través de la reconstrucción de la realidad personal o desde el cine, actualmente se centra en la idea del pasado como un potencial generador de intriga. La pintura de historia y el archivo son las fuentes principales de los recursos visuales que da lugar, centrándose especialmente en distintos tipos de códices, como es el atlas de historia natural de Felipe II, conocido como *Códice Pomar*.

Destaca entre sus exposiciones la realizada en el IVAM Institut Valencià d'Art Modern (Valencia), en el Centro Cultural Las Cigarreras (Alicante) o en el Centre del Carme Cultura Contemporània (Valencia) así como el precio recibido por la Colección DKV y la adquisición de obra por la colección de la Universidad de Sevilla.

Atlas
Pintura mural
Medidas variables, 2018

Atlas responde a un interés por parte de la artista por el conocimiento de las plantas y los animales través de las encyclopedias ilustradas, mediante fotografías e ilustraciones, de numerosos tipos de especies. Así, la obra toma como referencia el *Códice Pomar*, manuscrito sobre plantas y animales que Felipe II regaló al médico Jaime Honorato Pomar que actualmente forma parte de la colección de la Biblioteca de la Universitat de València. A partir de las imágenes que este contiene se plantea trasformarlo en una pintura mural dentro del campus buscando invitar a la reflexión sobre la importancia que tuvo la imagen en la difusión científica y cómo éstas permitieron antaño reconocer y estudiar las especies.

David Cantarero Tomás

(Teruel, 1979)

Licenciado en Bellas Artes y Máster en Pensamiento Contemporáneo por la Universidad de Barcelona. Actualmente realiza estudios de doctorado tras haber finalizado el Máster en Producción Artística de la Universitat Politècnica de València.

Ha completado su formación en la UWE (Bristol) y en la FAD-UNAM (México D.F.).

Ha sido galardonado en diversos certámenes como los Premios de Arte Público Biennal de Mislata 2016, la XV CALL de la Galería Luis Adelantado (Valencia) o los Premios a la Creación Artística de la Universidad de Zaragoza.

Ha disfrutado de residencias artísticas como la del Kunsthause de Bregenz (Austria) y la SAARI Residence de la Kone Foundation (Finlandia); de becas de producción como la CESAR e-Fluxus en Etopia (Zaragoza) o las becas para la realización de proyectos artísticos 2016 de la Fundación BilbaoArte (Bilbao).

Su obra ha sido expuesta en países como Austria, Finlandia, México o la República Checa, así como en diferentes salas, museos y centros de arte nacionales entre los que se encuentran el Centre del Carme Cultura Contemporània (Valencia), Las Naves Valencia), el CCCB (Barcelona), o Etopia, Centro de Arte y Tecnología (Zaragoza).

Datos de cultivo

Instalación: Pacas de paja

90 x 1300 x 850 cm

(72 unitats de 45 x 100 x 50 cm c/u), 2018

Datos de cultivo es una instalación formada por pacas de paja que, situadas en el campus, fuera de su emplazamiento habitual, sirven para construir una especie de mobiliario urbano atípico.

El material remite al cultivo tradicional y poco tecnificado, a paisajes que usualmente se encuentran en el campo tras el verano cuando se ven sobre los campos pacas desperdigadas que crean estructuras geométricas sobre el suelo raso. Después de la cosecha de los distintos cereales, el material sobrante comúnmente conocido como paja, se conglomeran formando estos bloques para su almacenaje y posterior utilización como forraje para el ganado, material para construcción y aislamiento, etc. La forma y tamaño de estos paquetes ha ido variando a lo largo de los años, conforme el proceso de mecanización de las labores del campo aumentaba.

Descontextualizado el material, asumen ahora la función de bancos formando los dígitos cero y uno, la base del sistema binario y de la computación, sobre los que, irónicamente, se asienta cada vez más la producción agrícola a escala planetaria.

Datos de cultivo pretende conectar todas estas realidades que en ocasiones pueden parecer contrapuestas y que responden a intereses muy diferentes, en una instalación que nos invite a repensar nuestra relación con la tierra, con los cultivos y los alimentos, y con la tecnología. Que nos haga prestar atención a la interconexión existente entre todos estos elementos y cómo su combinación determina el mundo que construimos y configura las condiciones de existencia de futuro.

Yolanda Uriz Elizalde

(Pamplona, 1992)

Titulada superior en Música, en la especialidad de flauta travesera por el Conservatorio Superior Pablo Sarasate de Pamplona y Master en ArtScience de la Real Academia de las Artes de Holanda. Su obra está marcada por un especial interés en los sentidos inferiores (olfato, gusto y tacto), no solo por su potencial estético, sino también por sus implicaciones políticas, de género y de percepción. Su obra combina elementos de arte sonoro y de las artes visuales, y se inspira en la ciencia y en nuevas tecnologías *mediaart*. Se materializa en instalaciones y performances para experiencias inmersivas multisensoriales, que se han presentado en festivales como Sonic Acts (Amsterdam), WRO Media-Art Biennale (Breslavia, Polonia), Kontraste (Krems, Austria), STRP (Eindhoven, Holanda), SPARK (Mineápolis, EE. UU.), TodaysArt (La Haya), Oddstream (Nimega, Holanda), Transmediale (Berlín).

Forma parte de iii collective, una plataforma dirigida por artistas que apoya prácticas interdisciplinarias radicales relacionadas con la imagen, el sonido, el espacio y el cuerpo.

~.Soinusain.~

Madera, sensores de presencia, arduino,
altavoces, aceites esenciales
Medidas variables, 2017-2018

~.Soinusain.~ es una instalación multisensorial que propone una experiencia inmersiva e íntima en microespacios sonolofativos. Para acceder a ellos nos debemos introducir de torso hacia arriba en cada uno de los tres cubos hexagonales colgantes que conforman la obra, quedando mayormente privados del sentido de la vista para potenciar la percepción de las sensaciones producidas por la escucha de sonidos abstractos y del olor particular que allí se percibe. Gracias a este estado de intimidad se puede experimentar de manera sinestética diferentes cualidades abstractas de significado abierto, apreciando así tres composiciones sonoras y olfativas a las que cada persona adjudica sus simbologías individuales. Por un lado, los sonidos han sido diseñados con Pure Data dando lugar a una composición envolvente y dinámica para cada hexágono y variando según el algoritmo que la modula. Por otro, los microuniversos olfativos se han creado utilizando aceites esenciales provenientes de plantas aromáticas mezclados a la manera de los perfumistas.

La instalación explora combinaciones de sonido y olor considerando la longitud de onda de los sonidos y el tamaño de las moléculas de los olores atendiendo al modo tradicional de clasificación de los olores según el gremio perfumero, que los organiza en notas graves, medias y agudas, igual a la manera en la que se construyen los acordes musicales.

Así, cada uno de los tres hexágonos cuenta con una combinación diferente de sonidos y olores graves, medios o agudos, que juntas, componen los acordes de ~.Soinusain.~.

XXI Mostra art públic / universitat pública
Campus de Burjassot (Universitat de València), de l'1 al 31 d'octubre de 2018

Rectora:

Ma. Vicenta Mestre

Vicerector de Cultura i Esport:

Antonio Ariño

Delegada d'Estudiants:

Mercedes Elizalde

Exposició

Organitza:

Servei d'Informació i Dinamització dels Estudiants (Sedi) – Delegació d'Estudiants. Universitat de València

Col·labora:

Vicerrectorat de Cultura i Esport
Universitat de València

Comissària:

Alba Braza

Gestió tècnica:

Pedro J. Sánchez, Arantxa Torrecillas

Selecció de projectes:

- Alicia Ventura, *comissària independent i gestora cultural.*
- Moisés Mañas, professor del Departament d'Escultura de la Universitat Politècnica de València.
- Norberto Piqueras, Cap d'Exposicions del Vicerrectorat de Cultura i Esport de la Universitat de València.
- Alba Braza, Comissària de la Mostra art públic / universitat pública.

Assistència tècnica al muntatge: Santi Andrés, S.L. i personal de manteniment i jardineria del campus de Burjassot.

Punt d'informació de la Mostra:

Noelia Giner

(Esfera Proyectos Culturales).

Gestió administrativa:

Mónica García

Catàleg

Edita:

Universitat de València

Coordinació:

Alba Braza, Ferranda Martí

Disseny i maquetació:

Dídac Ballester

Ombeline Tronet

Fotografia:

Miguel Lorenzo

Traducció i assessorament lingüístic:

Servei de Política lingüística

Impressió:

Imprenta Romeu

© dels textos i de les imatges: els autors

© d'aquesta edició: Universitat de València 2018

ISBN: 978-84-9133-190-2

DEPÒSIT LEGAL: V-2926-2018

Agraïments:

Museu d'Història Natural, José Luis Herraiz, Andreu Vilaplana Climent, Unitat de Gestió del Campus de Burjassot, personal d'administració i serveis del Campus de Burjassot-Paterna, Servei de Prevenció i Medi Ambient, Departament de Seguretat, personal de seguretat del Campus de Burjassot, Facultat de Farmàcia, Facultat de Ciències Biològiques, Biblioteca de Ciències Eduard Boscà i estudiants i professors del Campus de Burjassot.

